

S letadly je legrace. Na jaře jsem si koupila letenku za super cenu z La Paz do Santa Cruz. Vyjela jsem z domu včas, ale i tak mi cesta taxíkem trvala dvě hodiny. Ale dobrý, ještě mám 50 minut, to je luxus. V letištní hale nemůžu najít přepážky společnosti TAM. Na informacích mi říkají: „To musíte jít na jiné letiště.“ Cože? Vyběhla jsem z letiště, odstrčila lidi čekající na taxi a křičím na taxikáře: „Kde je, sakra, to druhý letiště?“ „No se preocupe, señora, nedělejte si starosti, paní, je to támhle za rohem.“ Za rohem to sice je, jenže za třemi červenými semaforem a všechny jízdní pruhy jsou plné. „Proč probíhá tahle společnost nelítá z normálního letiště?“ „To je kvůli té věci, señora, co se stala před třemi lety, určitě jste o tom slyšela,“ říká vesele taxikář. „Bolivijský letadlo týhle společnosti letělo s brazilským týmem fotbalistů a spadlo v Kolumbii. Došlo mu palivo. Pilot sice zjistil včas, že nemá palivo, ale aby nedostal pokutu, tak to nechtěl přiznat, a kroužil nad Bogotou tak dlouho, až spadl. Zachránilo se jen šest lidí...“ DOPRRRR...!!!! A tímhle mám letět? Chci ho vůbec stihnout? Třeba mi tím chce osud něco naznačit... Když jsem dorazila na letiště TAMu, bylo už dávno po vzletovém čase, ale na přepážce mě s úsměvem odbavili, naložili do letadla a do Santa Cruz jsme doletěli jen o hodinu později. No a co? Žiju, ne? ☺

Nerada létám, ale mám ráda letiště. Miliony lidí, kteří spěchají za svými sny, naleštěné výlohy a za nimi ty nejtypičtější suvenýry země za ty nejvyšší možné ceny, restaurace a kavárny a gaty, u kterých se kupí cestující, které už nikdy nepotkám.

Nejprve je potřeba se odbavit a projít celní kontrolou a popřípadě také protidrogovou, jestliže jste v Bolívii nebo Kolumbii. Čím má stát více drog, tím více kontroluje turisty. Respektive MĚ. ☺

Můžu se spolehnout, že na každém letišti mě očekává celnice - lesba, která mě bude chtít prověřit, vysvléct, osahat... a klidně před tisícem přítomných lidí.

Poprvé se mi to přihodilo před spoustou let v Limě. Odletěli jsme s kamarádem na Kostariku a těsně před nástupem do letadla jsem zamířila na WC. Ještě jsem za sebou ani nezavřela dveře kabinky, když se kopnutím znovu otevřely a v nich se objevila obrovitá celnice v maskáčích se samopalem (kalašnikov) a vytáhla mě ven. Vytrhla mi z ruky kabelku a začala na mě křičet:

„Co ti předala ta osoba vedle v kabině?!“

„Hehe, nic,“ usmívám se pobaveně.

Vysypala celou mou kabelku do umyvadla a probírala všechen obsah: rozšroubovala rtěnku, vysypala stíny do umyvadla a obsah peněženky taky, peněženku a pas hodila na zem... Pak bleskurychle zamířila svou pozornost na mě:

„Zvedni ruce, dělej!“ A stáhla mi svetr. To už jsem se neusmívala. Vytáhla mi nahoru tričko a prohmatala podprsenu. Co to sakra má znamenat?

„Otevři pusu!“ A zsvítila mi do krku baterkou. Pak mi prohmatala břicho a řve na mě, jestli jsem něco spolkla... Rozepnula mi kalhoty a stáhla až ke kolenům a zajela do kalhotek... Pak vletěla na WC druhá celnice, stejně vyzbrojená, velká a ošklivá. Něco na sebe zakřičí a pak obě vypadnou a dveře zaklapnou a je ticho... Byl to sen? Evidentně ne, sbírám oblečení a šminky a ruce se mi třesou...

Vydala jsem se na cestu, abych poznala zemi svých předků. Rozhodla jsem se ji projet od severu k jihu a od východu k západu, a zůstat v ní žít. Přiletěla jsem do Limy a už ta mi přišla kouzelná. Jako by ze mě spadla tíže spolu se stresem z civilizace. Jsem ve třetím světě, hurááá!

Na svůj hotel jsem dorazila v osm večer a hned jsem usnula. Když jsem se probudila, připadala jsem si odpočatá a měla hlad. Tak jsem se oblékla a zamířila na snídani. Ale nikde nikdo a všechno zhasnuté. Tma. Tak jsem zase našla svůj pokoj a kouknu na mobil: 3 hodiny. Na hodinkách 9 hodin.